

var það eisini eitt hindu-tempul í hesum »Monkey-temple«, það var har inni á vit upplivdu hetta lögna; vit sóu/hoyrdu hindumunkarnar biðja, og það var nakað annað enn har heima. Teir voru kanska einir tíggu/tolv, og allir hövdu hvor sína trummu, og böðu hvor í sínum lagi. Áv hesum stöðst ein infernalskur larmur, ið tyktist alt annað enn virðing fyrri einum gudi. Hugsar tú um föroyska hugtakið "at sita í andakt", so var hetta júst tað øvuga.

Orsøkin til at það verður nevnt monkeytemple er, at her heldur ein rúgva Rhesusapum til. Tær liva av ruski frá ferðafólkunum.

At rafta er at sigla í gummibátí oman eftir eini á við hørðum streymi

Tann fjórða dagin í Katmandu fóru vit tíðliga upp, tí vit skuldu avstað við einum bussi, ið skuldi föra okkum til annað Trisuli. Har skuldu vit so rafta oman eftir, og hetta var eitt satt upplivilsi. Vit voru seks fólk í bátinum, og eingin hevði roynt hetta fyrr. At rafta er at sigla í gummibátí oman eftir eini á við hørðum streymi, leysliga umsett. Fólkini hava eina ár í part, og sita á sjálvum kantinum. Har er einki at halda í, tá skalt sjálvur syrgja fyri at halda javnvágina, annars dettur tú útí. Tú fært bjargingarvest og trygdarhjálmar at verja teg móti fallinum.

Vit lærði tær fáu kommando'nar, og so byrjaðu vit. Í fyrstani var tað torført at finna javnvágina, men tað lærdu vit skjótt. Aftaná at hava raftað eitt sindur út á seinna-partin, koma vit til eitt stað, har streymurin var sera harður. Guidin bað okkum halda fast, og so brustu vit í alduna. Vit komu skeivt fyrri, og báturin reisti seg. Knappliga lógu vit bæði og tvey onnur í ánni, men aðrenn vit fataðu tað heilt vóru vit togad upp aftur í bátin.

Aðrenn vit fóru, hevði guidin greitt okkum frá, hvussu vit skuldu gera tá vit duttu útí, men tað hövdu vit als ikki tíð til at hugsa um. Vit voru í ánni, og so voru vit uppi í bátinum aftur! Tað var rættiliga skelkandi at uppliva, men aftaná vóru vit øll samd í, at tað var hæddarpunktið á túrinum.

Nationalparkin í Nepal, Chitwan

Eftir hetta vóru vit í tveir dagar í tí størstu nationalparkini í Nepal, Chitwan. Har liva øll møgulig slog av djórum, kend sum ókend. Vit sóu nú ikki so nógv av teimum, men tað var tó nógv spennandi fyrri okkum. Vit sóu tvær krokodillur meðan vit rúu í kano, og tá vit voru inni í jungluni hittu vit eitt nasahorn. Tað var ein í so spennandi lota. Vit komu gangandi eftir

John og Halla royndu seg eisini í riverrafting

gøtuni, tá guidin knappliga biður okkum tuga. Hann lurtar eina løtu, og vinkar so til okkum um at bakka skjótt! Vit vistu ikki, um vit skuldu renna av hundanum til, ella um hetta kanska var vanligt fyrri at gera tað spennandi fyrri ferðafólk.

Vit biðaðu so eina løtu, og so bað hann okkum koma frameftir aftur. Hann peikaði inn millum trøini og runnar, og har sóu vit í afturpartin á einum nasahorni. Seinni fingi vit at vita, at tað var sera sjáldsamt at siggja nasahorn, tá tú vart til gongu, og at tæy kundu vera vandamikil. Á gongutúrinum sóu vit eisini frísk fótaspor av einum

ógvuliga stórum tikara. Hondin hjá John passaði lættliga flott niður í tæy.

Ferðin niðan á Sarangao-fjallið

Eftir túrin í Chitwan fóru vit víðari til tann næststørsta býin, Pokhara. Hesin býur liggur eitt sindur vestari enn Katmandu, og tað er her at allir „trekkarar“ halda til. Tað eru teir, ið dáma at ganga í fjøllunum eftir teimum smáu gøtum. Orsøkin til hetta er, at nógv av teimum høgu fjøllunum liggja í náminnd av býnum, so hann verður tað „nátturliga byrjunarstaðið“. Vit hildu okkum ikki vera nógv sterk til at fara ein slíkan túr, so vit

hildu okkum til tað meira ferðafólkavinarliga Sarangao-fjallið. Tað er uml. 1600 m høgt, og er víðakent, av tí at útsýnið er av tí allarbesta. Serliga vælumtøkt millum ferðafólk er at ganga niðan ein seinna-part, siggja sólina seta, og síðani verða verandi til sólín kemur uppattur. Hetta hövdu vit hoyrt var eitt satt upplivilsi. Vit hövdu eisini hoyrt, at tað skuldi taka uml. 4 tímar at ganga niðan eftir vegnum, og vit böðu so ein taxabil koyra okkum til har hesin vegur byrjaði. Hann flenti at okkum, tá vit fóru av, og helt okkum vera ør at vilja ganga niðan. Tá vit hövdu gingið eina lítla

løtu, róptu tveir drongir úr einum træi á okkum. Teir peikaðu okkum á eina gøtu, ið gekk niðan frá vegnum, og søgdu at vit skuldu ganga tann vegin. Annars hildu teir eisini, at John hevði so sera vakurt hár. (Hann hevði júst trimmað sær, og líkist ongum!) Eitt lítið sindur seinni hittu vit ein ungan drong, ið bjóðaði sær til at vísa okkum allan vegin niðan. Vit tóku av, tibetur. Tað vísti seg, at gøtan var so kringlut og lögín - gjøgnum tún og veltir hjá fólk - at vit hövdu aldrin í verðini funnið sjálvi. Henda vegin skuldi tað taka okkum uml. 2 tímar, og hetta var eisini nógv strævn-

ari. Bratt og ringt at ganga. So tungt, at Halla í roynd og veru misti ondina einafærd. Tað tók eitt sindur av 'sjarmoni' við túrinum. Vit hvíldu okkum so við jøvnum - og tittum - millumbili, og tá prátaðu vit eitt sindur við guidina um ymiskt. Eisini hann hevði onkra viðmerking til hárið hjá John; tað tyktist sum um hann hevði viljað sagt tað allatiðina, men hevði ikki torað. Tá vit so bara flentu, tordi hann eisini at flenna, og tað so hjartaliga! Tætt við endan á gøtuni vóru vit aftur steðgað av einum manni, ið spurdi, um John var boksari! Um ikki annað, so fær hann gjørt vart við seg nú!

Á Sarangao-fjallinum

Komin upp á toppin tók tað langa tíð, aðrenn vit orkaðu at flyta okkum. Vit hövdu eisini fingið at vita, at gistingarhúsin har uppi voru serstakliga bílig, og hetta passaði eisini. Vit fingi eitt kamar fyrri 12,-, men tað var eisini ússaligt. Dýnan var ikki vaskað í ár, men sjálvt um hon luktaði og var skitin, so kom hon væl við, tí hon var sera tjúkk. Vit hava sleipað eina rúgvu av heitum klæðum við, tí tað skuldi vera kalt í Nepal, men tá vit so fyrri fyrstu - og einastu - ferð hövdu brúk fyrri teimum, hövdu vit gloymt tæy! Tá sólín so fór niður, gjørdist tað ísakalt, so har var onki at gera uttan at krúpa undir dýnuna. Næsta dagin fóru vit upp kl.5.30, og beinleiðis niðan á sjálvan toppin. Har er ein pallur bygður, ið lyftir teg upp um tæy høgu trøini, og har settu vit okkum so at biða. Himmalin var longu vörðin eitt sindur gulligur, men sólstrálur voru ongar enn. Fjöllini lógu kavaklædd og tignarlig í nánd, tæy flestu millum 6000 til 8000 m. høg. Knappliga náddu tær fyrstu sólstrálurnar fjallatinin á teimum hægstu og so við og við sníktu tær seg niður móti skógarmarkinum. Himmalin gjørdist reyðari, og við eitt kom ein lýsandi appilsingulur blettur til sjóndar handan eitt fjall. Tá gekk tað skjótt - eitt, tvey, trí, so stóð sólín øll sum hon var á himni. Vit kendu tað, sum um vit hövdu verið vitni til skapana av fyrsta degi. Tað var ein lögín/góð kensla at siggja hetta undrið, ið tað veruliga er. (Sjálvt um tað hendir hvønn einasta dag!)

Túrin oman aftur var munandi lættari, sjálvt um beinin vóru eitt sindur eym frá degnum fyrri.

Stórt fátækdómi

Pokhara býur er nógv meira merktur av ferðafólki enn Katmandu. Hetta kemst kanska av, at tæy eru meira miðsavnað í Pokhara, og meira spjadd í Katmandu. Felags fyrri báðar er, at tað eru ávís stóð, har tú ikki sær ferðafólk nakrantíð. Hesum stóðum hava vit gingið eitt

Høvuðsstaðurin í Nepal, Katmandu